

ДОБРИ ЖОТЕВ БУЙНИЯТ ВЯТЪР

chitanka.info

Буйният вятър над буйните ниви бушува.
Буйният, южният вятър бучи.
Тътнат дълбоки гори, небеса се издуват,
свирят опънати жици, земята ечи.

Буйният вятър гърми — с вечността разговаря.
Мои приятели, всички навън,
вън посред вятъра, там до един в надпревара,
вън посред ясения пролетен полет и звън!
Тъй го обичам, че цял от плътта му обвеян,
крача и сеещам как в мене светът
все ще звучи, как не ще във света да изтлеем,
сеещам как няма, как няма за живия смърт...

Нищо, че нявга ще легна на смъртния одър.
Вий не скърбете, а пейте тогаз!
Пейте, че живият, чул песента на живота,
вечно копнее по нея и жив ще съм аз!
Жив ще съм аз и край мене събрани, недейте
в скръб да държите надгробни слова!
Тъжен е тоя обичай — другари, недейте,
тъжен е тоя обичай, помнете това!

Вместо надгробни слова по-добре замълчете!
Дума не думайте — само за миг!
В кратката бистра безмълвност да слушам морето,
буйният вятър, на урвите дръзкия вик.
В кратката ведрa безмълвност да слушам как нейде
пеят моми и нивя като в сън ромолят,
там зад поля, зад поля, сред гори необгледни,
в чистата вис как тръби пионерски тръбят.
В шеметна вис как сребро самолети се реят,
как разговарят в усося листа.
Вместо надгробни слова да послушам как пее
живата реч, на живота безсмъртен речта!

Буйният вятър размята настръхнали гриви,
пори простора бездънен, хвърчи.
Облаци бягат, земя и небе се преливат,
кланят се доземи буки, играят лъчи.
Слушайте! Слушайте! — Сякаш с ритмични копита
тича земята сред грохот и зной.
Гледайте! Може ли в нас неспокойният ритъм
смърт всемогъща да вкопчи във смъртен покой?
Никога! Никога! Клепки когато притворя,
стисна ли устни, сковани от мраз —
пейте, че живият грабнат от бързия пулс на
живота

все ще пулсира със него и жив ще съм аз!
Жив ще съм аз! Но приятели мои, идете
в село при мама, че там
тя ще върви нажалена със свещи и цвете,
всяка година, на всяка задушница, знам.

Тя ще върви, ще раздава пшеница, ще плаче,
както се плаче за роден, за свой,
ниско превита ще моли светците да рачат —
там да дарят на душата ми вечен покой.
Щом я съзрете, кажете ѝ — няма покойник!
Нека захвърли горящата лой!
Тоя живот заживях в душа неспокойна,
никой покой да не моли! Не искам покой!
Вместо задушници — всяка минута крилата,
ден, петилетка, понесени в ход,
вред да бележат несметните огнени дати
не на смъртта ми — на моя безсмъртен живот!

Буйният вятър пламтящото слънце раздухва.
Гъст аромат над земята ручи.
В погледа все красота, а очите жадуват.
Мои очи, ненаситни на хубост очи!

Някога, казват, сърцето ще спре да работи.
Вие не вярвайте — пейте тогаз!
Пейте, че живият, пил красотата в живота,
жаден жадува по нея... и жив ще съм аз!
Жив ще съм аз и понесли ме тихо, недейте
в гроб да ме сврете под куп от цветя.
Мои приятели, родни другари, недейте —
как ще живея без слънце, без прелест, в пръстта?
Ний не живеем — горим сред искряща тревога,
хубост да има, хубост и смях.
Ний не живеем, горим!... Изгорете ме в огън!
В блясъци страшни да светя, да стана на прах!
После праха съберете в горящата буря,
както е още до жар нажежен!
Даже прашинка не слагайте в мъничка урна,
тясно е, душно е в нея, както във плен!

О, срещу буйния вятър хвърлете праха ми!
Той да го носи нашир по света!
Дето съм бил под небето, навеки да бъда,
дето не съм — да отида, да бъда и там!
Има навред по света красота невидяна —
песни нечути, безценни сърца,
има дълбоки очи, езера, океани,
пътища бели, безстрашни човешки лица.
Всичко е наше, от нашата обич огряно.
Всякъде нашият ум е творил.
Всяка прашинка-искра в красотата ще пламне,
всяка прашинка — звезда сред звезди ще гори!

Мои приятели, с мен! Вън земята ликува!
Там, сред пространства, люляни от звън и лъчи,
буйният вятър над буйните ниви бушува,
буйният, южният вятър бучи!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.